

UZASADNIENIE

A. B. wyrokiem Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 11 grudnia 2007 roku w sprawie o sygn. akt II K 452/07 została uznana za winną popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Wymierzono jej karę dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat. (wyrok k.240-242 akta sprawy II K 452/07)

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2009 roku Sądu Rejonowego w Pabianicach (sygn. akt II K 1021/09) wnioskodawczyni wymierzono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie czynu z art. 158 § 1 kk, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby. (wyrok k.307 akt sprawy II K 452/07)

W związku z powyższym, z uwagi na popełnienie przez skazaną w okresie próby przestępstwa umyślnego, Sąd Rejonowy w Pabianicach postanowieniem z dnia 21 maja 2010 roku (sygn. akt II K 452/07, II Ko 539/10 i 1 Ds. 800/07) na podstawie art. 75 § 1 kk zarządził wykonanie wobec A. B. warunkowo zawieszony kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej w/w wyrokiem tego sądu z dnia 11 grudnia 2007 roku. (postanowienie k.309 akta sprawy II K 452/07, obliczenie kary k. 373 i 426 akt IV K 452/07).

Postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi V Wydziału Karnego z dnia 9 grudnia 2010 roku w sprawie V Kzw 949/10. (postanowienie k. 321-322 akt sprawy II K 452/07)

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 29 lutego 2012r. w sprawie II K 452/07 (II KO 2405/11) nie uwzględniono wniosku A. B. o zwieszenie wykonania kary pozbawienia wolności. (postanowienie k. 395 akt sprawy II K 452/07)

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Toruniu w sprawie III K. (...)wz warunkowo przedterminowo zwolniono A. B. z odbycia reszty kary pozbawienia wolności w sprawie II K 452/07. (postanowienie k. 407 akt II K 452/07)

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie VI K. 441/14/owz odwołano warunkowe przedterminowe zwolnienie udzielone A. B.. (postanowienie k. 410, akt II K 452/07)

W dniu 16 października 2014 r. osadzono A. B. w Zakładzie Karnym nr 1 w Ł.. (pismo k. 427, akt II K 452/07)

A. B. wniosła do Sądu Apelacyjnego w Łodzi o wznowienie postępowania w sprawie zarządzenia wykonania kary z wyroku

II K 452/07 powołując za podstawę wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 lipca 2013 r. SK 9/2010 Dz. U. 2013 r. poz. 905, OTK ZU 2013/6A poz. 79). (wniosek k. 455, 476-480 akta sprawy II Ko 82/15 Sądu Apelacyjnego w Łodzi).

Postanowieniem z dnia 8 lipca 2015 roku w sprawie II Ako 82/15 Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił wniosek A. B. o wznowienie postępowania w sprawie II K 452/07. (postanowienie k. 492-494 akta sprawy II AKo 82/15 Sądu Apelacyjnego w Łodzi).

A. B. karę pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Pabianicach w sprawie II K 452/07 odbyła w całości. (obliczenie kary k 454 – akta II K 452/07).

Stosownie do art. 552 § 1 kpk (w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016 roku, nadanym ustawą z 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych Ustaw Dz. U z 1 kwietnia 2016 roku poz.437), oskarżonemu, który w wyniku wznowienia postępowania lub kasacji został uniewinniony lub skazany na karę łagodniejszą służy od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłe z wykonania względem niego w całości lub w części kary, której nie powinien być ponieść.

W przypadku wnioskodawczynie żadna z przesłanek wskazanych w powołanym przepisie nie ziściła się. Nie doszło przecież do wznowienia postępowania w przedmiocie zarządzenia warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności, a zatem brak jest podstaw do przyjęcia, by odbyła w całości lub części karę, której odbywać nie powinna.

Art. 25 ust. 3 powołanej wyżej ustawy nowelizacyjnej stanowi jednak, iż postępowania wymienione w dziale XII kodeksu postępowania karnego, wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy, toczą się do ich zakończenia według przepisów dotychczasowych.

Treść powołanego przepisu wskazuje na konieczność oceny zasadności roszczenia wnioskodawczynie także na gruncie przepisów przewidujących odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa obowiązujących od 1 lipca 2015 roku do 14 kwietnia 2016 roku. Podzielić należy pogląd, iż

„zawarty w przepisie art. 25 ust. 3 ustawy nowelizacyjnej z 11 marca 2016 roku zwrot „toczą się „ należy odnieść do zakresu postępowania, który wyznacza wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie. W zakresie dotyczącym przedmiotu wniosku postępowanie toczy się na dotychczasowych zasadach, a więc na podstawie przepisów ustawy z 27 września 2013 roku o zmianie ustawy- Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw Dz. U z 25 października 2013 roku poz. 1247.” (Tak Kodeks Postępowania Karnego, Komentarz do zmian 2016 pod redakcją Dariusza Świeckiego, Wolters Kluwer Warszawa 2016 , k 714.)

Odnosząc się do podstawy orzekania o odszkodowaniu za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynieniu za doznaną krzywdę, wynikłe z zarządzenia wykonania kary, której wykonanie warunkowo zawieszono należy wskazać, że art. 552§ 4 kpk w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku do 14 kwietnia 2016 przewidywał, iż prawo do odszkodowania i zadośćuczynienia z racji niesłusznego wykonania kary lub środka karnego przysługuje, jeżeli w wyniku kasacji lub wznowienia postępowania stwierdzono, że zarządzenie wykonania kary, której wykonanie warunkowo zawieszono lub z której wykonania warunkowo zwolniono albo podjęcie warunkowego umorzenia postępowania i orzeczenie wobec sprawcy kary lub środka karnego było niewątpliwie niezasadne.

Możliwość zasądzenia odszkodowanie lub zadośćuczynienia, uzależniona jest od wydania w wyniku kasacji lub wznowienia postępowania określonego rozstrzygnięcia. W sytuacji oddalenia wniosku o wznowienie postępowania brak jest podstaw do uwzględnienia roszczeń wnioskodawczynie.

Biorąc pod uwagę fakt, że wnioskodawczynie korzystała z pomocy obrońcy z urzędu na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 2 ust.3, § 14 ust. 6, § 16, i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. 2013, poz. 461) orzeczono o zwrocie kosztów obrony z urzędu adwokatowi I. Z. w kwocie 236,16 zł . Obrońca brał udział w 4 terminach rozprawy. Wynagrodzenie obliczono zgodnie z przepisami obowiązującymi do dnia 1 stycznia 2016 roku. Zgodnie z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. 2015, poz.1801). który stanowi, iż do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.